SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI. No. 6. JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JANUARY 12, 1994. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 12-го СІЧНЯ 1994. Ч. 6. РІК CI.

ІНСПЕКТОРІВ ЗСА ДОПУЩЕНО ДО РАКЕТНИХ БАЗ УКРАЇНИ

Київ (УНІАН). — Тут 5-го січня Президент України Леонід Кравчук видав розпорядження про виконання Україною положень договору між ЗСА і СССР про ліквідацію ракет середньої і короткої віддалі. Президент зобов'язав Міністерство Оборони України виконнувати передбачені договором вимоги щодо інспекційної діяльности ЗСА на території України.

Керівників Національної Ґвардії України, Міністерства Внутрішніх Справ, представників Президента в областях, виконкоми міських рад, на території яких розташовані колишні об'єкти ракет середньої і меншої віддалі, Л. Кравчук зобов'язав допускати інспекторів ЗСА та осіб, що їх супроводжують на ці об'єкти. Міністерство Оборони України спільно з Міністерством Внутрішніх Справ мають забезпечити охорону членів інспекційних груп.

Згадане розпорядження видане з метою розвитку постанови Кабінету Міністрів України з 31-го грудня 1993 року, якою затверджено угоду між Україною і ЗСА щодо надання Україні допомоги в ліквідації стратегічної ядерної зброї.

Українські підприємці робитимуть інвестиції за кордоном

Київ (УНІАН). — Тут у вівторок, 4-го січня, Національний Банк України оприлюднив інструкцію про надання індивідуальних ліцензій на здійснення інвестицій за межами України. Інструкція включає 11 точок ,у яких пояснено умови для отримання індивідуальних ліцензій.

Пресова служба Президента і Кабінету Міністрів повідомила, що Уряд ухвалив постанову про організацію праці торговельних представництв України за кордоном, зокрема в Канаді, ЗСА, Франції, Швайцарії, Польщі, Молдові та інших країнах.

У зв'язку з підписаною угодою між Україною та Азербайджаном про торгівлю, Україна протягом року має продати Азербайджанові до 40,000 тонн вугілля, продукцію чорної, кольорової металюрґії, машинобудування, електротехнічної промисловости, а також м'ясо, цукор, молочні продукти та багато інших товарів. З Азербайджану Україна отримає: бензину для літаків, дизельне паливо, керосину, оливу, продукти хемічної та легкої промисловости і медикаменти. Експорт продукції з України становитиме не більше, ніж 1.5 відсотка усього зовнішньоторговельного обороту з країнами СНД. Торгівля з Азербайджаном здійснюватчметься на світовому рівні. Азербайджан став сьомою державою після Молдови, Росії, Казахстану, Білорусі, Киргизстану та Вірменії, з якою Україна уклала торговельно-економічні угоди. Готуються проєкти відповідних угод з Узбекистаном, Таджикістаном та Туркменістаном.

Як повідомили в пресовому центрі МЗС України, у грецькому місті Патра 3-го січня закінчилася конференція асоціяції НАТО з атлянтійського та европейського співробітництва з участю країн Центральної і Східньої Европи. Вперше у цьому форумі взяла участь Україна, яку представляли працівники амбасади України в Греції. На конференції обговорювалися й питання економічної співпраці між країнами-учасницями. Грецькі підприємці і торгові та промислові компанії висловили готовість до співпраці з Україною.

100-ЛІТТЯ УНС: У ПОШАНІ ДО МИНУЛОГО, З ВІЗІЄЮ У МАЙБУТНЄ!

ПРОГОЛОШЕННЯ ЮВІЛЕЙНОГО РОКУ УНСОЮЗУ

22-го лютого 1994 року завершується знаменна дата — 100-ліття Українського Народного Союзу. Сто років праці для української спільноти Батька-Союзу, як його від початку називали вдячні йому перші українські імігранти, вимагає особливого відзначення та призадуми над пройденим шляхом і над його майбутнім.

Від початків свого існування Український Народний Союз поставив собі за завдання службу українському народові, що поселився в ЗСА і Канаді, але рівночасно і на рідних землях, у кожній можливій формі.

Це своє завдання помагати українцям Український Народний Союз виконував гідно продовж повної сотки років, поширюючи із часом свою діяльність через відділи в ЗСА і Канаді.

Український Народний Союз далеко перейшов свої первісні цілі — служити українським імігрантам як обезпеченева організація, простягаючи опікунчу руку усім тим, що переїхали океан, щоб тут на американській і канадській землі шукати заробітку та розпочинати нове життя.

Таке завдання виконав УНСоюз у відношенні до всіх трьох хвиль української еміграції і це завдання не могло змінитися тепер у відношенні до четвертої хвилі нових поселенців, що приїжджають з України.

У 100-річчя своєї широкої активности, ми закликаємо усі відділи та всіх активних союзовців працювати тепер ще більше енерґійно в ім'я світлих цілей УНС — допомоги своїм братам і тут, і там, а рівночасно допомоги в політичному та громадському житті країни свого поселення з думкою про Україну.

Тільки скріпленням нашої організації і наших зусиль тут на Північно-американському континенті ми зможемо далі підтримувати змагання України — молодої демократичної держави в сім'ї вільних народів.

Відзначімо отже наше сторіччя не лише одноразовим святкуванням, але простягнім тепер нашу руку усім нашим братам, так, як це було в минулому. Хай усі відчують, що Батько-Союз стоїть твердо на своїх засадах бути остоєю і джерелом сили українського народу!

Головний Екзекутивний Комітет УНСоюзу

Комуністи Німеччини підтримували В. Жиріновського

Берлін. — Уряд Німеччини заявив, що слідчі федеральної прокуратури вивчають одержані дані про те, що лідер Ліберально-демократичної партії Росії Владімір Жиріновський діставав гроші на свою виборчу кампанію від колишніх комуністів Східньої Німеччини. Після перемоги партії Жиріновського у виборах в Думу появилося кілька версій про джерела його фінансової підтримки.

Недавно представник німецької агенції „Тройганд" Вольф Шоде сказав, що намагається встановити, чи були фонди колишньої Комуністичної партії Східньої Німеччини переслані на конто російської Ліберально-демократичної партії. Зокрема, вивчається роля в цьому фінансиста Вернера Ґірке, який в минулому займався бюджетними і фінансовими справами німецьких комуністів. У четвер, 6-го січня, був проведений обшук у приміщенні компанії, яка належала В. Ґірке. Вперше повідомлення про зв'язки німецьких комуністів з В. Жиріновським появилися в газетах „Берлінер Цайтунг" і „Більд". Жиріновський після виборів зустрічався з Ґірке в австрійських Альпах.

У Москві було проведено чергове опитування громадської думки. Група соціологів попросила москвичів відповісти, чи вважають вони В. Жиріновського фашистом. Дві треті опитаних сказали, що не вірять обіцянкам Жиріновського, 10 відсотків вважають, що Жиріновський дотримає слова. 71 відсоток опитаних не хотіли б бачити Жиріновського на чолі російського уряду. Лише 25 відсотків вважають, що Жиріновський фашист.

Сам Жиріновський рішуче заперечує проти порівняння своєї партії з націонал-соціялістичною. Західні коментатори вважають, що ідеологія Ліберально-демократичної партії Росії і її лідера відповідає фашистській: Жиріновський виступає за державну контролю над приватними підприємствами і за аґресивну зовнішню політику, він проповідує крайній націоналізм і расизм.

У Клівленді зорганізовано Український олімпійський комітет

Клівленд (М. Д.). — Після двотижневої підготови тут в понеділок, 13-го грудня, оформлено реґіональний Український олімпійський комітет стейту Огайо для Олімпіяд 1994 і 1996 років.

Метою комітету є якнайбільша допомога для успішної участи репрезентації України в зимових Олімпійських Іграх в Норвеґії в лютому 1994 року та літній Олімпіяді в Атланті, Джа., в 1996 році.

Комітет очолюють: Осип Росул — голова, Ліда Базарко — заступниця голови, Іван Росул — секретар; члени: В. Баслядинський, З. Голубець, З. Ґолембйовський, М. Дейчаківський, А. Захарій, В. Ільчишин, В. Ліщинецький, О. Ліщинецький, Я. Мигайчук, А. Нездолій, Ю. Русин, П. Струк, І. Шкарупа, Т. Шмаґала і Б. Чепак.

На 19-го січня 1994 року підготовляється зустріч з колишнім олімпійським чемпіоном, а тепер міністром молоді і спорту та президентом Національного Олімпійського Комітету України Валерієм Борзовим.

Україна, Росія і ЗСА дійшли до порозуміння в справі ліквідації ядерної зброї

Джерзі Сиτі, Н. Дж. — Пресове агентство Ройтерс у понеділок, 10-го січня, подало вістку з Москви, що російський президент Боріс Єльцин цього дня запросив Президента України Леоніда Кравчука приїхати до Москви та взяти участь у зустрічі з президентом ЗСА Биллом Клінтоном і спільно підписати договір про ядерне роззброєння України протягом сімох років. Одначе цю вістку українські та американські офіційні чинники назвали передчасною, беручи під увагу стриманість України зліквідувати всю ядерну зброю на своїй території. У цій самій інформації підкреслюється, що Б. Єльцин повідомив про те, що президент ЗСА Б. Клінтон перед приїздом до Москви зупиниться в Києві, на Бориспільському летовищі, де зустрінеться з Л. Кравчуком.

Можливість поїздки Л. Кравчука до Москви, щоб підписати угоду з Б. Єльциним і Б. Клінтоном відразу скритикував провідник опозиції В'ячеслав Чорновіл, заявляючи, що „Президент Кравчук не має дозволу підписувати міжнародні документи в справі ядерної зброї. Ядерну політику може вирішувати Верховна Рада України". Одначе у повідомленні з Москви сказано, що запрошення Єльциним Кравчука до Москви було наслідком успіхів ідучих переговорів про майбутність 1,500 ядерних боєголовок колишнього СССР на території України.

Одначе на ці повідомлення неназвані офіційні чинники в Києві з Міністерства Закордонних Справ заявили: „Приїзд Б. Клінітона до Києва є на 90 відсотків запевнений, а поїздка Л. Кравчука до Москви навіть не має 50 відсотків потвердження".

Кілька годин пізніше президент ЗСА Билл Клінтон у Брюсселі, згідно з повідомленням вищезгаданого пресового агентства, заявив, що завершено договір між Росією, Україною та ЗСА в справі демонтування ядерних ракет далекого віддалення, спрямованих на ЗСА. Зазначуючи при тому, що його Уряд працював над тим з урядами України і Росії, щоб запевнити побоювання України про її безпеку, що й було вислідом позитивного договору. „Тристоронній договір, що його ми підпишемо, доведе до цілковитого видалення ядерної зброї з України". З цього приводу президент Клінтон погратулював президентам України і Росії за їхнє вміле керування, а тоді сказав, що цей договір відкриє нову еру у відносинах з Україною — „важливою країною в центрі Европи, де ми сподіємося тепер значно поширити наші економічні стосунки. Ми переконані, що в майбутньому Україна відіграє важливу ролю, та стане інтеґральною частиною широкої Европи".

Від'їжджаючи з Брюсселю до Праги, президент Б. Клінтон знову підкреслив важливість досягненого договору між Україною, Росією та ЗСА про ліквідування ядерної зброї на території України та підтвердив свої наміри зустрітися з Президентом України Л. Кравчуком на Бориспільському летовищі в Києві. На запити кореспондентів про певність прийняття цього договору Верховною Радою України, Президент Клінтон підтвердив, що не має причин сумніватися, що Президент України переконає Кабінет Міністрів і Верховну Раду, щоб цей договір став дійсністю.

Україна, згідно з договором, отримала ґарантії безпеки від ЗСА і Росії та запевнення повної інтеґральности своєї території, як рівнож компенсату за уран з боєголовок.

МАЛАНЧИН ВЕЧІР В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Тут у суботу, 15-го січня, о 9-ій год. вечора Український Хор „Думка" з Ню Йорку та Український Спортовий Клюб влаштовують Маланчин вечір, який відбудеться в залі Українського Народного Дому, 140 Друга аве. Вечірній стрій. Добірний буфет. Гратиме оркестра „Темпо". Столики слід резервувати у Павла Літепла (212) 473-7310 (праця), (718) 435-0190 (дім) або кожної п'ятниці після проби хору.

Спортовців з країн колишнього СССР шантажують

Лос Анджелес. — Місцевий щоденник „Лос Анджелес Таймс" з понеділка, 27-го грудня, помістив новинку про шантажування „російською мафією" багатьох спортовців, які професійно змагаються за кордоном. Кореспондентки вищезгаданого щоденника Ліза Діллман і Гелін Елліотт, розповідаючи про це, зосереджують свою увагу на змагунах з країн колишнього СССР, які грають в гокейових дружинах Національної гокейової ліги ЗСА і Канади.

Змагуни дружини „Кінґс" з Лос Анджелесу Олексій Житник каже, що, будучи минулого літа на відпустці в Києві, де живуть його батьки і брат, йому погрожували шантажуванням. Це підтвердженя дещо здивувало не тільки кореспонденток, але також і тренерів та представників інших змагунів, бо не багато спортовців із країн колишнього СССР хочуть про це голосно говорити.

Знають про це та турбуються своїми грачами тренери Беррі Мелрос з гокейової дружини „Кінґс" і Дін Ломбарді з дружини Сан Гозе „Шаркс". Їхні побоювання поділяє також грач дружини „Майті Дакс" Алексєй Касатонов з Ст. Пітерсбурґу, заявляючи, що хоча йому особисто цього не трапилося, але говорив із кількома своїми приятелями, яких пробували шантажувати. Серед цих є змагуни дружини Ню Джерзі „Девілс" Александер Семак і Валерій Зелепухін, Даріюс Каспарайтіс і Владімір Малахов з гокейової дружини Ню Йорк „Айлендерс" і Серґєй Нємчінов з дружини Ню Йорк „Ренджерс".

Власники, які турбуються з тої чи іншої причини про своїх грачів, дуже занепокоєні цим тепер існуючим явищем. Навіть шукачі спортових талантів побоюються, щоб не стати жертвою шантажування, саме такі побоювання змусили організаторів Світового турніру юньйорів перенести турнір з Росії до Чехії.

УКРАЇНЦІ З ЧИКАҐО МАЛИ ЗУСТРІЧ З А. ҐОРОМ

Чикаго (Око). — Подорож президента Билла Клінтона в Москву турбує не лише українців, але й інші національності Східньої Европи. Особливо після виборів в Росії до парляменту українці й інші етнічні групи намагалися безрезультатно зустрітися з Президентом перед його подорожжю. На 6-го січня була заплянована доповідь президента Клінтона в Мілвокі на тему закордонної політики Америки. В місцевій газеті „Мілвокі Джорнал" з 5-го січня появилася стаття під назвою „Президент зустріне обурення етнічних груп з колишнього Совєтського Союзу". В ній в розмовах з різними представниками висловлювалось побоювання, що Америка хоче віддати Україну та інші колишні республіки в сферу впливів Росії. Адвокат Юліян Куляс, який був головою Українського демократичного комітету за вибір Клінтона на президента, висловив розчарування, пишеться в статті, що адміністрація іґнорує етнічні групи. Рівнож він згадав, що з Чикаго вибирається автобус американців українського походження з транспарантами на демонстрацію. Та стаття та розмови Ю. Куляса з головою Демократичної партії Дейвидом Вілгелмом й були, напевно, причиною, що Білий Дім повідомив його телефонічно, що Президент має бажання зустрітися після своєї доповіді з українськими представниками.

Через смерть матері Президента, його замінив віцепрезидент Ал Ґор, який виголосив доповідь Президента. Його представив секретар оборони Лес Еспин. Для приїжджих з Чикаго дано понад 30 квитків на доповідь. Не дивлячись на сніг та погану погоду, автобусом приїхало коло півсотні осіб з транспарантами, на яких були такі гасла: „Президент Клінтон! Незалежна Україна — стабільність сходу Европи", „Україна потребує економічної допомоги", „Україна хоче бути державою, вільною від нуклеарної зброї, але також вільною від Росії", „Президенте! Бережися Єлцина, він засекречений Жиріновський" та інші.

До групи з Чикаго приєдналися й українці з Мілвокі. Щоб звернути увагу преси на демонстрацію, були голосники та російський ведмідь з розтвореною пащею в кашкеті з серпом і зіркою та написом спереді „Жіріновський".

В доповіді віцепрезидент А. Ґор прихильно кілька разів висловився про Україну, згадав про свої розмови та зустріч з Президентом Леонідом Кравчуком та що Уряд Америки робить старання, щоб задовольнити бажання українського Уряду.

Після доповіді він та чотири його дорадники зустрілися з представниками українців Ю. Кулясом та Орестом Бараником (мав бути Мирон Куропась, але він, їдучи до Мілвокі, під час сніговії мав автовий випадок. Спершу вони висловили від українців співчуття Президентові з причини смерти матері та подякували за бажання зустрітися й вислухати українські погляди щодо його поїздки та політики України. Українці, говорив Ю. Куляс, турбуються після останніх виборів в Росії збільшенням російського шовінізму, що не лише Жіріновський претендує на загарбання частини України, але й деякі високо поставлені міністри в уряді Єльцина, щоб Аме-

(Закінчення на стор. 3)

МІНІСТЕР В. БОРЗОВ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Громадський комітет під протекторатом Українського Конґресового Комітету Америки і Української Американської Координаційної Ради влаштовує зустріч з міністром спорту і молоді України Валерієм Борзовим, який виголосить доповідь на тему „Виступ спортовців України на Олімпіядах". Зустріч відбудеться у неділю, 16-го січня, о год. 4:30 по полудні в Українському Народному Домі, 140 Друга аве. в Ню Йорку.

У СВІТІ

ЦИМИ ДНЯМИ на Голянських пагорбах відбулася церемонія відкриття нового жидівського поселення. Як відомо, Ґолянські пагорби колись належали Сирії і були захоплені ізраїльською армією у висліді так званої Шестиденної війни 1967 року. Тепер сирійці вимагають повернення цієї стратегічно важливої території, однак не дають для ізраїльтян ніяких ґарантії безпеки. Тому права опозиція в Ізраїлі виступає за збереження контролі над Голянськими пагорбами і підтримує будівництво нових поселень. У щойно відкритому селищі Афер буде 700 будинків, а всього на пагорбах збудовано 32 селища. Крім 12,000 жидівського населення, там мешкає 15,000 християн-друзів.

ФРАНЦУЗЬКИЙ МІНІСТЕР внутрішніх справ Шарль Паскуа оприлюднив новий плян боротьби з нелегальною іміграцією. Сьогодні населення країни становить 57 міл. осіб, з них 4 міл. — імігранти. В кінці минулого року парлямент Франції прийняв новий закон, метою якого є утруднити для новоприбулих шлях до здобуття французького громадянства. Тепер навіть діти, які народилися в родинах нелеґалів у Франції, не діставатимуть громадянства автоматично, а тільки коли, досягнувши повноліття, вони подадуть спеціяльне прохання й іміграційна служба розгляне його. Найбільшою загрозою для Франції є нелеґали з Альжиру, населення якого вже перевищує 130 міл. осіб. Злидні в цій країні змушують людей рятуватися на Заході.

ВЕРХОВНИЙ СУД Ірану засудив німецького інженера Гельмута Шімкуса до кари смерти за „шпигунство проти ісламської республіки". Як повідомило іранське інформаційне агенство ІРНА, це рішення суду є остаточне і не підлягає оскарженню. Врятувати Г. Шімкуса тепер може лише ласка іранського духовного лідера Алі Гаменеї.

У МИНУЛОМУ РОЦІ мадярським митникам вдалося конфіскувати 697 кілограмів наркотиків. У порівнянні з 1992 роком, від контрабандистів відібрано у вісім разів більше опіюму, героїни, кокаїни і маріхуани. Найбільшу кількість героїни було конфісковано в грудні на кордоні з Румунією. Поліціянти затримали вантажне турецьке авто, в якому виявили 200 кілограмів наркотиків.

ПРОДОВЖУЄ ГОРІТИ австралійський „буш" — величезні простори сухої трави і чагарів. Згідно з останніми інформаціями, вогонь охопив 400,000 гектарів землі в стейті Новий Південний Вейлс. Під час гасіння вогню вже загинуло шість осіб, багато людей дістали ушкодження. Австралійська влада обіцяє 100,000 дол. за інформацію, яка сприятиме виявленню злочинців, причетних до підпалу.

В АМЕРИЦІ

У ЧЕТВЕР, 6-ГО СІЧНЯ, на 81-му році життя помер Томас О'Ніл — один з найвідоміших вашінґтонських законодавців-демократів, принципіяльний противник реґенівських реформ. „Не секрет, що в нас були різні політичні погляди, — сказав Роналд Реґен, коли дізнався про смерть Т. О'Ніла, — але він не раз нагадував, що політикою ми займаємося до п'ятої години вечора, а після п'ятої забуваємо про неї". У 1977 році О'Ніл став спікером Палати Репрезентантів і за десять років зрезиґнував з цього посту. У 80-их роках він очолював у Конґресі демократів-противників реформ Р. Реґена. Коли Адміністрація Реґена настоювала на наданні військової допомоги антикомуністичним партизанам Нікараґуа, О'Ніл виступав проти, підтримуючи тим самим сандіністську хунту. „Це був великий американець, який служив своїй країні", — прокоментував Білий Дім життя і смерть Т. О'Ніла.

ПРЕЗИДЕНТ БИЛЛ КЛІНТОН заявив, що З'єднані Стейти і далі підтримують демократію на Гаїті, але не можуть ставити на одного вигнаного звідти Жан-Бертрана Арістіда. Розрахунки на нього як на лідера гаїтянської демократії не оправдалися. Чутки про те, що Білий Дім відмовився підтримувати вигнаного гаїтянського президента ходили давно, але лише тепер Б. Клінтон визнав це офіційно.

АМЕРИКАНСЬКІ СЕНАТОРИ Сем Нанн і Ричард Лугар зустрілися у Москві з міністром оборони Росії Павлом Ґрачовим. На зустрічі обговорювалися проблеми двостороннього військового співробітництва, взаємовідносин Росії і НАТО, становище, яке склалося з нуклеарною зброєю в Україні, будівництва житла для військовослужбовців у зв'язку з виведенням російського війська з Німеччини і Прибалтики. П. Ґрачов неґативно висловився щодо становища України в питанні нуклеарної зброї, підкресливши, що вона не може бути „предметом купівлі-продажу".

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінгтоні (202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс)
Subscription 1 year — $40.00 6 months — $22.00 3 months — $12.00 UNA members 1 year — $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money order payable to "Svoboda"
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Відворот від ізоляціонізму

Мова безпосередньо про Швецію, скандинавську країну величиною стейту Каліфорнії із близько десяти мільйонами населення. Історія Швеції пов'язана з історією України — теорія варягів, які прийшли в Україну наводити лад, — це саме предки сучасних шведів чи взагалі скандинавців, а в добі козаччини й Гетьманщини незатертими буквами записаний союз Івана Мазепи із Швецією за панування Карла XII. Закінчився той союз трагічно битвою під Полтавою 1709 року, яка стала катастрофою для обох тих союзних держав. Шведська артилерія спізнилася, — гетьман Мазепа і його спілка із Карлом XII з вістрям проти Московщини не були популярні і з Запорізької Січі приєдналася до військ Мазепи ще тільки мала частина козаків; Петро І без особливого труду розгромив шведсько-українську армію, перейшов до російської історії з прикметником „Великий" та започаткував брутальну русифікацію України з перейменуванням її на Малоросію. Ранений гетьман Мазепа помер від ран під час відвороту, а Карло XII вернувся до Швеції — вирекшися амбіції створити „Велику Швецію". Від отієї дати 1907 року Швеція вела політику ізоляціонізму, — вона належить до Об'єднаних Націй (єдина Швайцарія відмовилася приступити туди, — вона не втручалася до будь-яких міжнародних конфліктів, зберігши строгу невтральність та підтримуючи тільки гасла демократії і людських та громадянських правах на таких відсталих країнах, як Південна Африка, В'єтнам чи Нікараґуа. Аж ось наприкінці 1993 року проявився у Швеції зворот в сторону Европейської економічної спільноти, — цікавий прояв відвороту від ізоляціонізму, помітний у всьому сучасному міжнародному світі.

Хоча консервативний прем'єр Швеції Карль Більд не виявляє бажання приступити до західнього військово-політичного бльоку Північно-атлантійського оборонного союзу (НАТО), проте не скриває амбіції скріпити оборонну силу Швеції і відбудувати її престиж лідера скандинавських країн. Він заскочив своїх земляків заявою, що коли би Росія відновила свої претенсії до трьох балтійських держав, то Швеція застерігає собі право — виректися своєї невтральности.

Політика ізоляціонізму створила у Швеції атмосферу такого недовір'я до будь-яких закордонних сил та будь-яких власних зобов'язань, що всупереч настанові шведського уряду, недавно переведені опити виявили, що 75 опитуваних осіб не хоче належати навіть до Европейської економічної спільноти. Можна здогадатися, що цю нехіть породжують реформатори, які з первісного суто-економічного бльоку Західньої Европи прагнуть створити політичну структуру, яка грозить обмеженням суверенних прав незалежних держав, членів Економічної спільноти: не тільки скасувати митні кордони та особисті пашпорти й візи, але й завести одну валюту з одним центральним банком.

Ясна річ, що Швеція такої єдности боїться і до неї не пристає. Але вступила вже на шлях більш активного існування в міжнародному світі. Це тепер така загальна течія, якої вже ніщо не зупинить. Південна Африка мусіла виректися верховодства білих та прийняти конституцію, яка ліквідує расовий апартеїд, бо не всилі економічно втриматися в ізоляції від зовнішнього світу. Та й Ізраїль пішов на компроміс з палестинцями під проводом Ясіра Арафата, бо перманентна тамтешня війна спричинила економічну кризу, що грозила катастрофою. Економіки не можна легковажити, бо вона з цією приповідковою „сорочкою, яка найближча до тіла" кожного громадянина.

Легковаження економіки в Україні всіма керівними чинниками держави — Президентом, його Урядом, Верховною Радою і розполітикованим партійництвом — створило атмосферу, в якій люди можуть піти за найбільш демагогічними гаслами, які обіцюватимуть покращання економічних відносин. Це вможливило в Америці у минулому році, в добі економічної рецесії, виграти вибори Биллові Клінтонові. Але не вдалося Клінтонові легковажити міжнародний світ, це легковаження довело до упадку престижу Америки. Бо наприкінці XX сторіччя світ іде до об'єднування, а не розз'єднування. Деякі наші патріотичні земляки раді би здвигнути новий „китайський мур", який відмежував би Україну від її неприємного північного сусіда. Ті патріотичні земляки радять — орієнтуватися економічно на Захід. Усі ми цього прагнемо, але дійсність така, що 70 відс. закордонної торгівлі України пов'язані з Росією. Такий „китайський мур" був би економічною катастрофою для України. Державницька мудрість диктує зберегти всі атрибути незалежности української держави поруч із оздоровленням економіки та розгортанням закордонної торгівлі — як і куди можна.

Іван Самійленко

ПРЕЗИДЕНТ МИКОЛА ЛІВИЦЬКИЙ

I

Рівно чотири роки сповнилося, від часу, коли відійшов від нас у вічність довголітній Президент Державного Центру Української Народної Республіки в екзилі сл. п. Микола Лівицький. Смерть його була і залишається глибоковідчутною втратою не лише для його ближчих співробітників і приятелів, але й для всієї української спільноти.

Уже з юнацьких років він був не тільки очевидцем, але й на власному досвіді відчув грізні й бурхливі часи України, яка палала тоді в „огні і бурі" національно визвольної революції. Після поразки Армії УНРеспубліки у війні з російсько-большевицьким агресором, юнак Микола — син голови Уряду УНР і найближчого приятеля, Головного Отамана Симона Петлюри, вийшов з батьками на чужину, в екзиль. Від того часу, 20-го листопада 1920 року, і до останнього дня його тернистого життя він віддав всі свої сили, талант і мрії для великої ідеї — відновлення Української Народної Республіки.

Переглядаючи його літературну спадщину та довгі роки його відданої праці, зокрема понад двадцятирічне президенство в ДЦ УНР, ми бачимо в ньому не тільки великого патріота і державного маштабу лідера, але й людину глибокого знання проблем України та сучасного скомплікованого і хаотичного світу, як рівно ж і розуміння проблем визвольної політики України.

І от тепер, в четверту річницю його смерти і другу річницю державної незалежности України, яка погрузла в затяжну і болючу політичну та економічну кризу, варто пригадати, як розглядав колишній Президент ДЦ УНР в екзилі, сл. п. Микола Лівицький, визвольний процес України та її культурне, духове і економічне відродження.

„Нашу визвольну концепцію, говорив він, можна висловити дуже коротко: Відновлення народоправної, суверенної і соборної Української Народної Республіки. Але якщо ми говоримо про 'відновлення УНР', то це значить, що мусить прийти цілковита ліквідація теперішнього окупаційного режиму, цілковите відірвання від імперіялістичної Москви..., чи іншої залежности від зовнішніх чинників. Це значить, що має бути відновлений той стан в якому було б можливе повсякчасне народнє волевиявлення українського народу, як це було за тієї української держави у формі Української Народньої Республіки".

І далі, він підкреслює: „Як що ми відкинемо цю нашу концепцію — 'Відновлення УНР' шляхом повної ліквідації сучасного режиму, то цим ми ризикуємо, що оті повільні довготривалі еволюційні процеси можуть привести не до покращення режиму й усамостійнення УНР, а до втрати її незалежности..." тут Президент очевидно мав на увазі той факт, що кожна революція має свій кульмінаційний психологічний момент; упустити його витворить недовір'я і апатію в народі, що є згубою для молодої держави.

В царині економіки майбутньої незалежної України, він говорив: „Ми є за приватну, але трудову власність. Ми є за приватну ініціятиву, але за контрольовану (не керовану) державою. Ми є також за ліквідацію колгоспів, за ліквідацію новітнього кріпацтва. І може через те, що ми підкреслюємо потребу трудової приватної власности на землю — дехто вважає нас за „партію куркулів", то не беручи такого закиду поважно, ми на це можемо лише відповісти: ми є за те, щоб усі селяни в Україні стали „куркулями", себто ми є за ліквідацію злиденних умов життя нашого народу. А цього можна досягти, коли буде знесена комуністична господарка на Україні".

Криза національних кадрів підсовєтської України займала у Президента Лівицького великі турботи. Він часто підкреслював той факт, що 70-ти річний окупаційний режим совєтської Москви знищив на Україні національні кадри, впоював в них рабську психологію-послух і покору, а тих, що намагались підняти український народ і з колін, їх і їхню працю окупант безпощадно використовував і нищив. Ось чому, він наголошував на те, щоб уряд вільної і незалежної України, в першу чергу, мусить готовити свіжі молоді кадри, які мали б повне довір'я в народі, а народ в свою чергу в них, себто в свій провід.

Аналізуючи стан і характер сучасної провідної верстви на Україні, Президент Лівицький ніколи не підводив ці кадри до одного шаблону. Він завжди твердив, що серед українських совєтських кадрів треба розрізняти три категорії: „Перша — це ті, які, наприклад М. Скрипник, з самого початку пішли з большевиками і не мали нічого спільного з українським національним рухом. Друга — ті, які вийшли з українського національного табору,з Центральної Ради (боротьбисти, укапісти, як Шумський та інші). Третя — ті, які народилися і виросли в умовах совєтської дійсности. Щодо цієї третьої категорії, то скажімо відразу: якщо ми вважаємо, що ці українці за совєтського режиму поповнили історичну помилку, або й національну зраду, то це не стосується до цієї категорії.

Закінчення буде.

В. Звіглянич

А українці все співають...

Я регулярно слухаю міжнародну редакцію Українського радіо. Передачі у Вашінгтоні можна слухати пізно ввечері, коли після усього шквалу інформації про Росію та Єльцина, якою переповнені геть усі газети в ЗСА, так хочеться дізнатися, що діється в Україні. Часами передачі цікаві, особливо, коли висловлюється думка, яка не у всьому співпадає з думкою Уряду. Але найчастіше передачі — задовгі, нецікаві. Створюється враження, що ці, хто провадить програмою навмисно тягне час, оскільки за все платить держава. Конкретний приклад. Передача від 11:15 16-го грудня до півгодини після півночі 17-го грудня передавала реакцію Києва на заяву Єльцина, у якій він звинувачував Україну у віроломстві та за аналогією до Реґена, порівнював її з країною „зла". Коментар був влучний. Як би діяли американські засоби масової інформації? Вони б неминуче цю тему б розвинули, оскільки вона є сенсаційною. Був би організований „круглий стіл" експертів, або, щонайменше, бліц-інтерв'ю декількох спеціялістів.

А що робить українське радіо? Перериває програму на найцікавішому місці та натомість передає довжелезне, на 20 хвилин інтерв'ю про діяльність „Ґрінпіс" в Україні, при чому варіюється одна тема — ми будемо просити відповідні міністерства більше дбати про охорону природи.

Це триває до нуля годин. А після того починається зовсім незрозуміле — замість детального випуску новин з коментарями починаються пісні. Спів триває півгодини, після чого нормальна людина засинає. Якщо такою була мета режисерів передачі, то вони її виконали вповні. Я найліпше засипляю якраз під цю частину передач українського радіо, а вона займає близько 50 відсотків часу в етері (щонайменше півтора години).

Як професійний журналіст та редактор, хотів би дати декілька порад: 1) Позбавитися від спрощеного погляду на українську діяспору, як на сукупність вічно ностальгуючих суб'єктів які у вільний час тільки й мріють про те, як би послухати пісні з батьківщини. Нині ці „суб'єкти" найбільш зацікавлені у найрізноманітнішій та оперативній інформації з краю. 2) Реґулярно повторювати, як це роблять Сі-Ай-Ен та „Голос Америки", щопівгодини головні новини дня, даючи, якщо це необхідно, точку зору українського Уряду (п'ять хвилин). 3) Не уникати критики перших осіб держави. Є інші засоби масової інформації, вони це зроблять за вас. То чи не краще, щоб критику Кравчука та Плюща давало своє радіо, ніж московські кореспонденти іноземних засобів масової інформаці (ЗМІ)? 4) Конкурувати з російськими ЗМІ. Що, наприклад, передавало „радіо СНД" (звісно, у московській редакції (того самого дня 17-го грудня? Доброю англійською мовою всьому світові розповідалося, якою гарною є Москва — і ґарантії небезпеки Україні вона вже дала (відверта брехня), і так заклопотана безпекою Европи та світу, а хохли такі невдячні, такі підступні... А в цей час слухачі українського радіо мирно засинали, уколисані журливими наспівами. То не краще почати дійсно працювати українським радіожурналістам? А пісні — зробіть щотижневу передачу, як на Бі-Бі-Сі, на 45 хвилин — і дізнаєтеся, що хочуть слухати люди.

Як передавала московська телевізія у програмі „Вести", 17-го грудня, Кравчук відмовився вірити тому, що під час зустрічі з американським віцепрезидентом Ґором, Єльцин публічно звинуватив Україну у брехливості, у тому, що вона обдурила „нас усіх" — ЗСА, Росію, Европу, і що Росія, мовляв, є такою безпомічною, що не може нічого вдіяти з „цим злом" (читай — з Україною). Вся причина у тому, що Київ повівся під час ратифікації договору Старт-1 та договору про нерозповсюдження ядерної зброї не так, як хотілося Москві. Кравчук не вірить, що Єльцин сказав саме так, тобто не вірить тому, що написали журналісти. „Доки не почую голосу Єльцина — не повірю", заявив український Президент. Доведеться Єльцинові виконувати своє слово на „біс" під час відвідин Президента Америки Клінтона Москви. Спеціяльно для Кравчука, бо Клінтона, як і Ґора, переконувати не потрібно.

Кравчук ще вірить у „доброго" Єльцина, яким той був у 1990—1991 роках, коли боровся з Ґорбачовим та роздавав усілякі обіцянки наліво та направо. Часи змінилися. У виборах перемогла партія Жиріновського. А опозиція буде мати всього щонайменше половину місць з 450 крісел Державної думи. Це їхніх голосів не хоче чути Кравчук, і це з їхнього голосу почали співати Єльцин та Козирєв, висуваючи імперіялістичні територіяльні претенсії до Севастополя та відмовляючи Україні у праві на власну думку. Цілком очевидно, що у випадку з Кравчуком не спрацьовує відоме прислів'я „Краще один раз побачити, ніж сто разів почути".

Маріян Коць

ЗМІНА ПОСТАВИ, АБО ЗАГИБЕЛЬ

В Україні паде виробництво, продуктивність, а з тим і збільшується безробіття й слідом за ним зубожіння людности. Уряд і законодавчі органи намагаються забезпечити людність, та все воно не має інших наслідків, як інфляція, яка кожного місяця зростає у 70 відсотках. Зростають нулі в куп'юрах, але й нулі в багатстві.

Кожна продукція потребує ринку збуту. Має вона на цьому ринку також конкуренцію інших продуцентів, а тому мусить постійно уліпшувати себе новими винаходами, інакше завойовує ринок конкурент, а з тим постає й збіднення населення України.

Держава потребує валютних фондів, щоб забезпечити випуск нової гривні. Такого забезпечення нам не очікувати від країн нашого поселення, які не дуже сприяють розбудові української держави. Були надії, що російський месіянізм-шовінізм заверне оці вітри в українську сторону й немало журналістів натякало на таку можливість та підбадьорювало нас у тому. Чомусь не брали під увагу, що фашистська хвиля і перемога у виборах Жіріновського скріпить такого самого імперіяліста Єльцина й західній світ ще більшу допомогу слатиме в Росію.

Зрештою, наш голос в діяспорі — це голос вопіющого в пустині. Державу доведеться нам будувати самим і не ждати нінисі допомоги. Тільки комбінатори думають інакше.

Таких комбінаторів в Україні немало. Вони підшиваються під українство, українські інтереси й явно й славно граблять державу. Це все відоме нашим і тамтешнім читачам преси й не є воно ніякою таємницею. Дивує тільки сама настанова Уряду й мешканців України, які не розколупали інших можливостей, щоб змінити оцей стан, який нас осмішує, знедолює й угроблює саму державу.

Уже не раз, шукаючи за виробництвом в Україні, нас підпроваджували до людей, яким інтереси України не тільки байдужі, але й ворожі. Їм ідеться про цілковиту експлуатацію українського населення, зрівняння із найбільш упослідженими народностями відсталих країн. Але ж і не краще виглядає ота українська солідарність тут у діяспорі. А без солідарности, тобто ставлення українського інтересу на першому пляні, не може бути й мови про державницьке мислення. Знають це тутешні українські підприємства,союзи, кооперація й бідкаються, що тільки маленький відсоток наших людей підтримує їх та й на тому кінець. А тим часом володіють нами чужинці, бо й наш капітал, наші інтелектуальні, підприємчиві сили трудяться для них і їхніх інтересів, які майже все працюють проти інтересів українства. Це все ми знаємо, але, чи ми будь-що в цьому напрямі робимо, щоб змінити нашу самоубивчу ментальність.

Відбуваються конґреси, з'їзди, конвенції, все в таких високопарних титулятурах, підкріплених науковими, модерними виводами, проклямаціями, деклляраціями, резолюціями. В оцей вир попадає вже навіть і населення України, де відбуваються оті всесвітні з'їзди. Але ж дійсність від цього не міняється й не зміниться, не дивлячись на це скільки десятків осіб виберуть в урядові органи. Не має санкцій на брак української солідарности, тобто ставлення українських інтересів поперед усіх інших. Хоч усі ми свідомі того, що з солідарних народів виростають ті, які керують світовими подіями.

Продукція вимагає продажу. Без торгівлі не може бути добробуту. Якщо віддати торгівлю в неукраїнські руки, ми стаємо невільниками-рабами. Працюємо для чужих інтересів. Кожне українське підприємство буде зростати всилі, якщо ми його і тільки його підтримуватимемо, а ще більше тоді, коли втягнемо покупців із неукраїнського ринку збуту. Можна твердити про мілітарну силу, атомову потужність, законодавчу й виконавчу владу, але все воно обертається проти нас, коли продуцент України не має ринку збуту поза кордонами держави й не збагачує валютним фондом цю державу.

Торгівля, посилена торгівля українськими продуктами, збагатить не тільки Україну,забезпечить її історичну долю, але також збагатить нас на поселеннях, дасть оті фінансові бази, які так потрібні й культурному та духовному розвиткові в діяспорі.

Український Народний Союз подав в „Українському Тижневику" звіт із уділених стипендій для 230

(Закінчення на стор. 3)

Анатолій Гороховський

СВІТ ПІЗНАЄ УКРАЇНУ

(Розмова з міністром культури України Іваном Дзюбою)

II

Мені здається, що відкриття пам'ятника жертвам великого голоду у передмісті Чикаґо стало великою подією не тільки для української громади, але і всіх американців. Варто відзначити роботу скульптора киянина Анатолія Куща, за проєктом якого споруджено цей прекрасний монумент.

А. Г.: — Минуло більше двох років з часу проголошення незалежности України. Цікаво було б знати, яких успіхів досягнено за цей час в галузі культури?

І. Д.:— Сфера культури дуже широка і потрібно буде багато газетної площі, щоб відповісти на це питання. Тому дозволю собі зупинитися лише на деяких головних напрямках нашої діяльности. Незважаючи на дуже складний час, який переживає нині молода країна, жоден театр, жоден навчальний заклад, жодна бібліотека не припинила своєї діяльности. Отже, втрат ми не допустили, навпаки стали до ладу нові заклади культури. Нещодавно були побудовані прекрасні бібліотеки у Полтаві та Херсоні, з'явилося багато молодечих театрів, яких стараємося всемірно підтримувати.

Ще кілька років тому здавалося, що у нас немає малярства, що воно дуже шабльонне, одноманітне. А коли художникам, скульпторам дали свободу, то виявилася маса талантів, надзвичайно цікавих, які працюють у різних напрямках, змагаються між собою, дискутують, адже це нормальний процес.

До здобутків можна віднести значний ріст різноманітних конкурсів, фестивалів, у тому числі і міжнародних. До нас ідуть нині із усього світу. Ще ніколи українське мистецтво не було так широко представлене за кордоном, як сьогодні. Я міг би назвати кілька надзвичайно важливих акцій. Пошлюсь хоча б на виставки українського золота, які експонувалися у Відні, в Единбурзі, в Тулюзі і пройшли вони з великим успіхом. Високо оцінили закордонні знавці виставку українського аванґарду, яка була представлена у Мюнхені та Тулюзі. Між іншим, ця виставка спростувала думку, якої дотримувалася в Европі ніби автори представлених робіт — це російські аванґардисти, а насправді ж вони уособлюють український аванґард.

А тепер торкнуся оперного мистецтва. Напевно, в Америці відомо, що актори київської опери з великим успіхом виступили у Парижі, Страсбурзі, Тулюзі. Їх виконавська майстерність полонила любителів оперного співу. З таким же похвальними відгуками завершила свої ґастролі у Відні столична симфонічна оркестра.

Отже, як бачите, Европа починає відкривати для себе Україну через культуру. Нині до нас надходить багато пропозицій від відомих закордонних диригентів про їхнє бажання виступати з українськими оркестрами, що свідчить про високу клясу виконавської культури наших музик.

На наших талантів „полюють" закордонні імпресарії, вони всіляко намагаються переманути їх до себе. За минулі два роки десятки наших молодих співців, скрипалів, піяністів, дириґентів завоювали найпрестижніші міжнародні нагороди. Наше завдання полягає в тому, щоб затримати молоді таланти всіляко підтримати їх, дати їм можливість виявити себе в Україні.

А. Г: — А тепер, шановний пане Дзюба, просив би вас познайомити читачів із так би мовити, завтрашнім днем української культури. Над якими проблемами працює міністерство?

І. Д.: — Фантазувати мені немає потреби тому, що саме нині поруч із щоденними турботами йде кропітка робота над створенням широкої наукової концепції розвитку української культури. З цією метою великий колектив науковців, практичних працівників перш за все здійснює ґрунтовну аналізу сучасного стану культурного будівництва, який конче потрібний для складання перспективного пляну комплексу заходів, спрямованих на те, щоб гармонійно розвивалися усі складові національної культури.

А. Г.: — Знаючи, що розмовляю не тільки з міністром, а і з письменником, тому не можу не поцікавитися вашими успіхами на літературній ниві..

І. Д.: — Визнаю, що це дуже сумне для мене питання. А чому? Спробую пояснити. Оце вже рік, як я став міністром культури і ця посада позбавила мене можливости займатися літературною роботою. Повірите, я не знаю ні вихідних, ні святкових днів, приїжджаю в міністерство о 8-ій ранку і до пізнього вечора на роботі. І парадокс полягає в тому, що мені в основному доводиться займатися не тим, чим належиться міністрові, а ладнати невідкладні справи, з якими до мене щодня звертаються десятки людей. Одним треба допомогти відремонтувати дах театру, іншим — вплинути на когось, щоб діти в балетному училищі не мерзли і т. д.

І все ж, не дивлячись на велике навантаження, вдалося написати кілька статтей, доповідей, з якими виступав у Йоркському та Гарвардському університетах.

(Закінчення на стор. 3)

СЕКРЕТАР ДЕПАРТАМЕНТУ енерґетики ЗСА Гейзел О'Лірі заявила, що вона має намір настоювати на зміні існуючого закону про охорону нуклеарних секретарів. В результаті заходів безпеки періоду „холодної війни" в архівах Департаменту енерґетики зберігається понад 32 міл. сторінок секретних документів. Багато з них, за словами Г. О'Лірі, давно пора відкрити. „Після закінчення холодної війни, — сказала секретар Департаменту енерґетики, — ми не потребуємо такої системи секретности щодо будь-яких інформацій, зв'язаних з нуклеарними дослідженнями. Нині ми можемо і повинні розкрити таємні сторінки американської нуклеарної програми, які показують, наскільки ризикували американці в боротьбі за виживання двох наддержав".

БІЛИЙ ДІМ РІЗКО зменшив імпортні квоти на текстиль і одяг з комуністичного Китаю. Ця санкція була застосована у відповідь на нелеґальне ввезення китайської продукції у ЗСА через треті країни. Рішення вступить в силу 17-го січня. У ЗСА через треті країни — Гондурас, Панаму або Гонґ Конґ — було нелеґально завезено китайську продукцію приблизно на 2 біл. дол.

ПРЕЗИДЕНТ ЕСТОНІЇ Леннарт Мері підтримав рішення Литви домагатися членства в НАТО і заявив, що Заходові не варто звертати увагу на Росію, яка всіма способами намагається перешкодити вступові колишніх комуністичних країн Східньої Европи в НАТО. „Не Єльцин, а генеральний секретар НАТО Манфред Вернер повинен визначати склад і політику цієї організації, — сказав президент Естонії в інтерв'ю для агентства Ассошієйтед Пресс.

Українці...

(Закінчення зі стор. 1)

рика не підписала домовлень з Росією, в яких знову віддадуть Україну та інші держави в сферу впливів Російської Федерації, що українці є проти Ялти-ІІ, щоб президент Клінтон далі настоював, що Америка дасть допомогу Росії коли Росія буде респектувати територіяльну недоторканість новопосталих держав, як це він говорив в зустрічі з Єльцином у Ванкувері. Для добра Америки і України нуклеарна зброя не може бути передана Росії без ґарантій українському народові, який довший час був поневолений північним сусідом, що, обеззброївши його, Росія не піде війною. Ю. Куляс наголошував, що в Україні є багато етнічних груп і є спокій, що в Україні в ці два роки, коли вона стала незалежною, були великі урожаї, не дивлячись на те, що Росія робила різні економічні тиски, згадував за брак ґазу і оливи, бо Росія під різними претекстами не доставляє їх в Україну. Просилося, щоб поміч давалася не лише Росії, але й іншим республікам колишнього Союзу, а Україні зокрема, яка може бути заборолом перед новими зазіханнями з півночі. Просилося, щоб Уряд ЗСА підтримав прохання України щоб Міжнародний валютний фонд дав позичку Україні, щоб вона могла ввести в Україні свою власну валюту. Також передано віцепрезидентові лист від української громади Чикаґо, який був зачитаний на українському вічу 2-го січня й підписаний проводами української громади та провідниками Церков.

Віцепрезидент уважно вислухав й висловив думку, що українська громада без потреби побоюється, що ніякого другого договору Ялти не буде підписано, що Америка хоче, щоб Україна була незалежною державою й його Уряд буде допомагати їй, а всі думки висловлені українською делеґацією він передасть Президентові. Після 20-хвилинної розмови віцепрезидент зустрівся з представниками інших етнічних груп Східньої Европи.

ПОМЕР Н. ЛЕБЕДИНСЬКИЙ

Фініксвілл, Па. — У суботу, 8-го січня 1994 року, у Фініксвіллі, Па., по тяжкій недузі помер на 74-му році життя св. п. Нестор Лебединський, голова 269-го Відділу УНСоюзу. Залишив в смутку дружину Анну, сина Богдана з дружиною, внуків та родину в Україні.

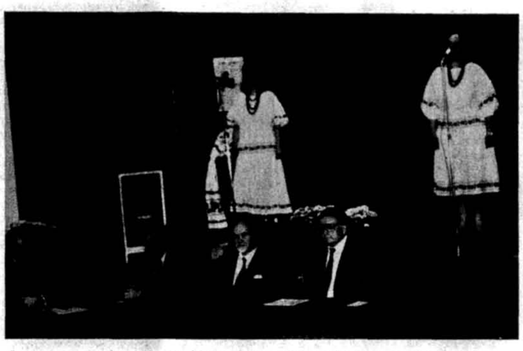
ДОБРА Є ПРАЦЯ, АЛЕ ЩЕ КРАЩА СПІВПРАЦЯ...

Заголовок статті Миколи Світухи („Свобода", ч. 242 з 21-го грудня м.р.) повинен бути: „Чи справді 'безпека через співпрацю?' " — Ред.

Відзначення „Свободи" в Торонто

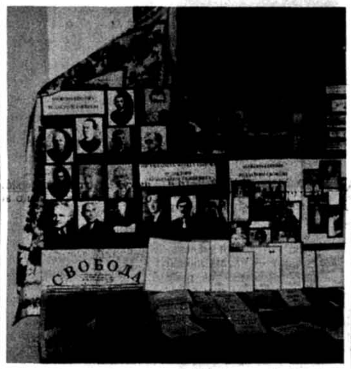
Святочне відзначення відбулося 21-го листопада 1993 року в залі при церкві св. Покрови.

Відкриття і привіти відбулися після молитви, яку провів о. Мирон Стасів, голова Торонтонської Округи. На святі були присутні почесні гості: член Головної Контрольної Комісії УНС Василь Дідюк, головний радний УНС Павло Дорожинський, координатор братської діяльности, Андрій Воробець та представник Українського Братського Союзу, головний радний Олександер Скоцень. Отець привітав присутніх, згадав про заслуги „Свободи", про те, що вона є найстаршим українським щоденником у світі, про її засновників, її патрона Український Народний Союз, та, як написано в Євангелії: „перше було слово" — Боже слово, бо її засновники і перші редактори були священики, які любили Бога і Батьківщину.

За столом президії (зліва): о. Мирон Стасів, Олександер Скоцень, Василь Дідюк та Павло Дорожинський.

Тріо „Лілея" у складі Ліляни Терефенко, Беати Вуйцік та Олександри Кобеляк відспівало три пісні: „Заспівала б я", „Що за біда" і „Гей на високій полонині". Опісля Василь Дідюк, передавши привіт від головного предсідника Українського Народного Союзу Уляни Дячук та головного редактора „Свободи" Зенона Снилика, виголосив доповідь про „Свободу" та її вплив на українську діяспору за 100 років існування. Перед доповіддю він запросив гостей оглянути гарно оформлену виставку „Свободи". У доповіді В. Дідюк згадав про те, як газета впливала на українську громаду вже від самого початку її заснування. Маючи на меті гуртувати розсіяних по Америці українців, просвітити їх, збудити в них національне почуття, ознайомити з духом часу і підтримувати на дусі, щоб не втрачали надію на успіх, о. Грушка, перший редактор і засновник „Свободи", закликав читачів до патріотичної праці. І українці гуртувалися, ставали членами Українського Народного Союзу і творили сильну забезпеченеву установу. Як орган УНСоюзу, „Свобода" впливала на українське суспільство, щоб допомагати українській діяспорі, Україні і заохочувала його до праці для добра народу. Українці під проводом УНС організовувалися, зберігали українську культуру, захищали патріотів України під совєтською владою і видавали українські книжки, а щоб інформувати американський світ, — англійські, завершенням чого стало видання двотомної Енциклопедії Українознавства. Після 24-го серпня 1991 року, коли проголошено незалежність України, „Свобода" закликає українців до єдности і підтримувати Україну.

Виставка, присвячена 100-літтю „Свободи".

Тріо „Лілея" знову заспівало три пісні: „Ти до мене не ходи", „Тиша морська" і „Вершники".

Павло Дорожинський відчитав деякі привіти до „Свободи", в тому числі від Митрополита-емерита Української Католицької Церкви в Канаді Максима Германюка, який у привіті згадав про о. Нестора Дмитрова, одного з перших редакторів „Свободи", який був також першим священиком-піонером у Канаді. Отець Дмитрів відвідував українців у Веллі Рівері, Манітобі, правив там Служби Божі, а пізніше описував у „Свободі" життя українців Канади.

Крім того, було понад 30 привітів інших організацій та цілого ряду відділів УНС з Торонтонської Округи, які розложено на столі виставки. Окремий привіт від Українського Братського Союзу в Торонто висловив Олександер Скоцень, головний радний УБС, який у привіті згадував, що теперішній головний редактор „Свободи" Зенон Снилик був його вихованцем і в 1950-их роках приїжджав грати копаного м'яча для спортового товариства „Україна" в Торонто. Тоді торонтонський спортовий клюб „Україна" був кількакратним чемпіоном копаного м'яча.

Лариса Стільмашенко, солістка Харківської фільгармонічної оркестри, лавреатка українських конкурсів співаків, виконала пісню при фортепіяному акомпаньяменті Наталії Чорнової, професора Харківської консерваторії. Марта Онуфрів виголосила привіт від тижневика „Україна і Світ", а Наталка Богданович, адміністратор, та Михайло Поронюк, редактор, передали привіт від газети „Наша Мета".

Після привітів Петро Стельмах, відомий гуморист, віддеклямував поему-привіт „Свободі", написану з нагоди її 100-ліття. В. Дідюк подякував відділам за присутність і представив ще колишнього голову Торонтонської Округи Василя Шарана.

Свято закінчилося молитвою і гимном „Ще не вмерла Україна". Після закриття програми гостей запрошено до смачної перекуски та кави.

Андрій Воробець,
координатор братської діяльности УНСоюзу

Світ пізнає Україну

(Закінчення зі стор. 2)

А. Г.: — Чи у вас, пане міністре є бажання звернутися до читачів „Свободи" з новими побажаннями?

І. Д.: — Я охоче скористаюся також можливістю. Від усього серця поздоровляю вельмишановних читачів часопису з новим 1994 роком, нехай щастить вам у всьому, нехай ніколи не залишає вас гарний душевний настрій. До того хочу додати: не вірте тим пророцтвам, що Україна гине, що все там розвалюється, що їй залишилося жити два чи три місяці. Україна житиме, дай нам, Боже, з найменшими втратами пережити ці важкі часи, однак вороття назад не буде. Отже, спільними зусиллями будемо будувати вільну, незалежну, щасливу Україну.

Зміна...

(Закінчення зі стор. 2)

студентів-(ток). Тільки одна у висоті 500 дол була признана за студії в комерції.

Мабуть нема на світі другої національности, щоб так не дбала про торгівлю, як це у нас українців. З'явилася, одначе, маленька зміна в розумінні важливости торгівлі. „Вісник" СКВУ ч. 19 за 1992 рік якраз в Молодечій секції Світового Форуму Українців виніс резолюції з економічних питань і це в так маштабному засягу, що ставить на перший плян переведення в життя отих резолюцій. Занедбавши це, можна очікувати нового поневолення України й тим разом уже навіки.

100-РІЧЧЯ УНСОЮЗУ

З нагоди 100-літнього ювілею Українського Народного Союзу, який припадає на 22-го лютого 1994 року, редакція „Свободи" плянує видати спеціяльне число з цією датою, присвячене світлому минулому Батька-Союзу. Звертаємося до членів Головного Уряду, до всіх союзовців і читачів нашого щоденника з проханням надсилати матеріяли для евентуального поміщення у цьому числі. Матеріяли прийматиметься до 12-го лютого 1994-го року. — Ред.

СТАНИЦЯ БРАТСТВА 1-ої УКРАЇНСЬКОЇ ДИВІЗІЇ УНА В ДІТРОЙТІ

ділиться з побратимами по зброї та українським громадянством сумною вісткою, що 1-го січня 1994 р. відійшов у вічність на 89-му році життя

бл. п.

ЮРІЙ ТИС-КРОХМАЛЮК

хемік, колишній старшина 1-ої Української Дивізії УНА, колишній голова Крайової Управи й довголітній член Управи Станиці Братства, письменник і активний громадський діяч.

ПАНАХИДА І ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в неділю і понеділок 2-го і 3-го січня 1994 р. з церкви Непорочного Зачаття ПДМ.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

УПРАВА СТАНИЦІ

Ділимося сумною вісткою, що 23-го грудня 1993 р. в Норт Порт, Фльорида, відійшов у вічність на 84-му році життя наш дорогий БАТЬКО, ДІДО, ШВАҐЕР І ВУЙКО

бл. п.

СТЕПАН САВОРСЬКИЙ

ПАРАСТАС відправлено 26-го грудня в Норт Порт, Фльо. ПОХОРОННІ відправи відбулися в середу, 29-го грудня в церкві Успення Пресвятої Богородиці в Колчестер, Конн.

Горем прибиті:

доньки — ГАЛИНА МАРКІВ з мужем БОГДАНОМ
ДАРІЯ КОМПАНІЄЦЬ з мужем ВОЛОДИМИРОМ
внуки — ЕРАСТ, АРЕТА, ВІКТОР, АДРІЯН МАРКІВ, ВОЛОДИМИР, МИХАЙЛО, АНДРЕЯ КОМПАНІЄЦЬ
шваґер — д-р МИХАЙЛО ЯЦУХ з дружиною ІВАННОЮ та синами АСКОЛЬДОМ і д-ром МИХАЙЛОМ ЯЦУХОМ,
дальша родина в Америці та Україні.

Замість квітів на свіжу могилу покійного, родина просить складати пожертви на семінар у Львові та церкву в потребі.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗИЧНИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ Відділ в Дітройті

ділиться сумною вісткою з усіма членами УМІ, професорами, студентами та всією українською громадою, що в понеділок, 3-го січня, 1994 р., на 88-му році життя, упокоївся в Бозі визначний пяніст-віртуоз, славний педагог, член музичного факультету при Вейн Стейт університеті, як також довголітній член УМІ в Дітройті

бл. п.

професор

БОРИС МАКСИМОВИЧ

ПОХОРОННІ обряди відбулися в суботу 8-го січня, 1994 в Роял Овк, Миш., де родина, численна громада, учителі та учні, попрощали його з відходом у вічність.

Опечаленій родині покійного глибокі вислови співчуття складає

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗИЧНИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ, Відділ в Дітройті

Ділимося сумною вісткою, що дня 26-го грудня 1993 р. відійшов у вічність, проживши 89 літ, наш найдорожчий і незабутній МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ І БРАТ

бл. п.

інж.

ВОЛОДИМИР БОБ'ЯК

народився в м. Бережани, Україна

ПАНАХИДА відбулася в середу, 29-го грудня 1993 р., в ПОХОРОН в четвер, 30-го грудня в церкві Непорочного Зачаття в Гемтремк, Миш. Покійний похований на цвинтарі Mt. Olivet в Дітройті.

Горем прибиті:

дружина — ЕМІЛІЯ
дочка — МАРІЯ КОНСТАНТИН
внуки — ТАМАРА І АДРІЯН
сестра — ГАЛИНА ШКУДОР з родиною
брат — РОМАН з родиною
та родина в Україні

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Замість квітів на свіжу могилу просимо складати пожертви на Патріярший Фонд або на Фонд Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка в Дітройті.

У безмежному болю і смутку повідомляємо наших приятелів, що 27-го грудня 1993 р. відійшов у вічність наш найдорожчий МУЖ, ТАТО, ДІДО, БРАТ, ШВАҐЕР, СТРИЙКО І ВУЙКО

бл. п.

мґр прав,

сотник

МИРОСЛАВ АНДРІЙ МАРТИНЕЦЬ

уроджений у Богородчанах 26-го вересня 1911 р.

ПОХОРОНЕНИЙ в Рочестері, Н. Й., 30-го грудня 1993 р. Колишній член ОУН, резервовий старшина польської армії, старшина Леґіону ДУН-ДРУЖИНИ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ „Соловейко" („Нахтіґаль"), в'язень польської і німецької тюрем, старшина І Дивізії Української Національної Армії, редактор журналу „До зброї" і „Сучасної України", член Братства кол. Вояків І УД УНА, меценат Гарвардського Проєкту і меценат Українського Музею в Ню Йорку.

Горем прибиті:

дружина — ІВАННА
син — МИРОН з дружиною ОЛЕНКОЮ
дочка — ЛІЛЯ
внуки — ЗОРІЯННА, ВЕРОНІКА, ДАНИЛКО, ТАТІЯННА, МАРКІЯН І АЛЕКСАНДЕР
брат — ОСИП з рідньою в Україні
шваґерка — ЕВФРОЗИНА МАРТИНЕЦЬ з рідньою
шваґер — ВОЛОДИМИР МОТИКА з рідньою

У ЧИКАҐО ВІДКРИТО ПАМ'ЯТНИК ЖЕРТВАМ ГОЛОДУ В УКРАЇНІ

Останній тиждень цьогорічної осені видався у Чикаґо напрочуд теплим, лагідним, по-літньому соняшним. З усього було видно, що природа неохоче здає свої позиції зимі. Та, що не говоріть, а час бере своє і вже в прогнозі погоди на 4-го грудня синоптики попереджали про різке зниження температури, можливий дощ із мокрим снігом. Саме так почався той день, про який вестиму мову. Однак з наближенням обідньої пори на очах погода мінялася: вітер розігнав чорні хмари, сповнені вологістю, виглянуло сонечко і все навкруги ожило, заграло всіми фарбами веселки.

— Бачите, у цей знаменний для всіх нас час, Бог разом з нами, — раділи люди, які зібралися біля церкви святого Андрія Первозваного, що у передмісті Чикаго — Блумінґдейлі, щоб взяти участь у відкритті та посвяченні пам'ятника жертвам голоду в Україні в 1932—33 роках.

Про історію спорудження цього пам'ятника я мав нагоду розповісти читачам газети, та вважаю, що не завадить коротко нагадати про суть справи. Десять років тому, коли відзначалося 50-річчя сумної для всіх українців події, парафія православної церкви святого Андрія вирішила увінчати пам'ять мільйонів українських селян, що загинули мученицькою смертю у 1933 році. З цією метою був створений громадський комітет, який очолив о. Анатолій Ситник. Впродовж усіх років тривав збір фондів, необхідних для спорудження пам'ятника. На тому місці, де він мав бути побудований, встановили дерев'яний хрест, біля якого щорічно відправлялась Панахида по невинних жертвах.

У цьому році громадськість активізувала усі підготовчі роботи, було також поширено склад комітету спорудження пам'ятника, його головою став здібний організатор інж. Іван Деркач. У конкурсі, оголошеному комітетом, взяли участь провідні мистці, які представили на розгляд жюрі свої проєкти. У творчому змаганні перемогу здобув відомий київський скульптор Анатолій Кущ. За його проєктом був споруджений величний монумент, відкриття та посвята якого відбулися у суботу, 4-го грудня 1993 року.

В церкві св. Андрія, яку заповнили представники української громади Чикаго та його околиць, була відправлена Панахида в пам'ять жертв голоду, яку відслужили Митрополит Константин, Епарх чикаґський Михаїл Вівчар та Єпископ Іннокентій Лотоцький. У Молебні взяли також участь: отці Володимир Климчук, Іван Кротець, Андрій Тарас — Дувліт, Микола Косарчин, Микола Боднарчук, Андрій Партикевич, Іван Трестюк та пастор Олекса Гарбузюк. Слід відзначити добрий слів хору, яким диригував д-р Василь Трухлий.

Закінчився Молебень і всі його учасники попрямували до пам'ятника, де до початку його посвячення були виконані державні гимни Америки та України. Представники українських молодечих організацій здійснили почесне доручення — зняли з пам'ятника полотнище і перед присутніми у всій своїй величі стояв витвір скульптора, втілений у бронзі та граніті.

Після того, як владики здійснили чин посвячення пам'ятника, до його підніжжя були покладені вінки від Уряду України та громадських організацій.

Заключна частина відкриття і благословення пам'ятника відбулася в авдиторії ім. Івана Трухлого, яка розташована напроти церкви. Усі, хто переступив поріг цієї залі, найперше звертали увагу на сцену, де було встановлено пано, на якому художник зобразив кістляву руку, яка тягнеться за двома колосками пшениці. А поруч дата — 1933. Ляконічна і усім зрозуміла символіка, служила наочною ілюстрацією до трагічної події, яку відзначали понад 300 людей, що зібралися тут. До того варто ще додати, що це приміщення, в якому відбувся також символічно — поминальний обід, було гарно оформлене, все відповідало головній темі — реквієму по невинних жертвах.

Коротким вступним словом до присутніх звернувся голова громадського комітету по спорудженню пам'ятника інж. І. Деркач, по закінченню якого він попросив відомого громадського діяча діяспори, адвоката і банкіра Юліяна Куляса стати господарем імпрези. Гучними оплесками зустріли присутні появу на трибуні людини, яка прославила себе беззавітним служінням інтересам України.

— Десять років тому, — сказав Ю. Куляс, — виступаючи перед громадою з нагоди 50-річчя пам'яті жертв голоду, я щиро і відверто висловив свою думку, яку хочу зараз вам пригадати:

— Ми клонимо в ці хвилини свої голови перед мільйонами загиблих наших братів і сестер і присягаємо перед Богом, українським народом, що ніколи не забудемо злочину Москви. Ми зробимо все, щоб довести цей злочин до свідомості світу, який за часів голоду не вірив, або не хотів у це вірити. Зобов'язуємося віддати всі наші сили, щоб розвалити колоніяльну московську імперію та на її руїнах відновити нашу самостійну українську державу.

Процесія з церкви до пам'ятника

(Світлив О. Пошиваник)

Гадаю, що ми тут, у діяспорі, зробили все, що могли для досягнення цієї мети. Україна стала вільною незалежною країною і вперше вона відзначає трагедію свого народу.

Ю. Куляс запросив до слова генерального консула України у Чикаго Анатолія Олійника, який зачитав привітання Президента України Леоніда Кравчука. В ньому, між іншим, сказано:

„З глибоким хвилюванням сприйняв я звістку про створення на далекій американській землі у передмісті Чикаго пам'ятника жертвам голоду в Україні. Щиросердечно дякую за зусилля, добру і велику справу, яку ви сподвижнюєте. Я переконаний, що наша незалежність, вільна і сильна Україна буде найвищим пам'ятником усім жертвам українського народу, в тому числі і жахливого 1933 року. Посилаю мої сердечні вітання і найліпші побажання великій українській громаді Чикаго і околиць, всім нашим братам і сестрам, добрим друзям в Америці".

Привітання Президента України сприйняли присутні з великою радістю і задоволенням.

Напевно не треба доводити, що ім'я Івана Дзюби, журналіста і письменника, громадського діяча, а нині міністра культури України добре відоме діяспорі, а зокрема українській громаді Чикаго. Він знаний, як автор широко відомої книги „Інтернаціоналізм чи русифікація", у якій заявив про себе як справжній борець за національне відродження України. Ось чому, коли його було запрошено до слова, всі присутні стоячи вітали гостя. Промова його була короткою, але сповнена глибокого змісту.

— Ми знаємо, що протягом багатьох десятиліть власне тільки українська політична еміґрація була єдиною силою, яка впевнено стукала в глухий мур байдужості світової громадськості, розповідаючи їм про одну з найбільших трагедій в світовій історії. Ця заслуга залишиться за вами назавжди.

Ми повині все зробити для того, щоб таке лихо не тільки не повторилося, але щоб світ зрозумів, яке сталося нещастя і тоді, можливо, він з більшою пошаною, з більшим розумінням ставився б до наших сьогоднішніх проблем і не було б того, що ми спостерігаємо тепер, коли деякі західні політики судять про нашу країну без належного розуміння, без належної поваги. Викликати це розуміння великою мірою залежить від вас, від ваших зусиль і від наших в Україні.

Ю. Куляс повідомив, що надійшло привітання від Патріярха Київського і всієї України Володимира, яке він же зачитав.

Представниця губернатора стейту Іллиной Джима Едгара Пет Мікалска оголосила його звернення до української громади Чикаго, в якому висловлюється співчуття з приводу загибелі мільйонів невинних жертв.

З великим зацікавленням слухали учасники імпрези виступ відомого громадського діяча д-ра Мирона Куропася. У свій час д-р Куропась був членом комісії, створеної Конгресом ЗСА для дослідження великого голоду в Україні.

Пам'ятник жертвам голоду.

(Світлив О. Пошиваник).

Посвячення пам'ятника.

(Світлив А. Гороховський)

Справжню трагедію пережила під час голоду рідня Олексія Коновала, відповідального секретаря Громадського комітету побудови пам'ятника. Його мати, яка жила в ті роки на Полтавщині та ще вісім осіб з її родини, померли голодною смертю. Про це він розповів у своїй промові, з якою виступив перед учасниками поминальної імпрези. — Українська трагедія 1933 року, зазначив О. Коновал, не була стихійним лихом, спричиненим посухою чи іншими природними явищами. Цей голод був навмисне організований і проведений найжорстокішим московсько-комуністичним урядом Совєтського Союзу, щоб зломити хребет українській нації. Ми схиляємо свої голови в жалобі перед жертвами московського народовбивства і рівночасно нагадуємо Москві й вільному світові, що ми не забули того злочину. Москва і тепер робить всі старання, щоб накласти нове ярмо на Україну. Та з того нічого не вийде, не ті часи тепер!

Голова комітету побудови пам'ятника інж. І. Деркач у своєму заключному слові висловив сердечну подяку всім, хто брав участь у відзначені пам'яті жертв голоду, хто допоміг своїми датками здійснити те, що було задумано ще десять років тому.

До кінцевої молитви запрошено пастора О. Гарбузюка, який репрезентує українські баптиські об'єднання. Він звернувся до присутніх з такими словами:

— Дякуємо тобі, Владико і Бог наш за те, що ти зберіг Україну, зберіг наш народ. Благаємо тебе, Святий Боже, щоб ти зберіг Україну від нового нещастя, від катаклізмів, від нашества ворогів, від голоду і холоду, від смерті, від морального розпаду, від гріха проти тебе.

Логічним завершенням молитви став національний гимн „Ще не вмерла Україна", який з великим піднесенням співали усі присутні.

Для учасників посвячення пам'ятника відбувся концерт, в якому взяли участь бандуристка Оксана Родак-Луценко та хор „Сурма" під керуванням Романа Андрушка. Виконані ними пісні відзначалися високою майстерністю, справжнім професіоналізмом.

Розповідь про відкриття пам'ятника у Блумінґдейлі була б неповною, якби не згадати про книжку, видану громадським комітетом до знаменної події. Відкривається вона поезією „Голодомор", автором якої є Катерина Немира, художниця за фахом і поетеса за покликанням. Цей глибокий за змістом і оригінальним за формою твір служить своєрідним епіграфом до пам'ятної книги, з яким перегукується малюнок Володимира Немири (чоловіка Катерини), присвячений трагедії українського народу.

На сторінках цього видання, добре виконаного чикаґськими поліграфістами, вміщені привітання, які надійшли на адресу комітету від державних та громадських діячів та мешканців української громади міста. У книзі вміщено також перелік осіб та назви установ і суми її датків на спорудження пам'ятника.

...Вже над містом спустилися вечірні сутінки, коли закінчилась пам'ятна імпреза. Люди розходилися по домах, а я знову повернувся до пам'ятника, який в променях прожекторів видався мені ще більш величним і значним.

— Зупинись і поклонись невинним жертвам! — Так написано на одному з боків п'єдесталу пам'ятника. Я не тільки виконав це звернення, але в цю мить мені пригадалися закарбовані у пам'яті події тих незабутніх років, адже жах і страхіття голоду може повністю відчути лише той, хто бачив його на власні очі. Як очевидець того, я можу засвідчити, що голодова смерть — одна з найжахливіших смертей.

І тому, хто б не проходив біля пам'ятника, кожний зніме шапку, задумається на хвилину, згадає добрим словом замучених мільйонів людей і прокляне тих, хто здійснив на Україні той голод.

Анатолій Гороховський

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 15-го СІЧНЯ 1994 р.

Амстердам, Н. Й. Звичайні місячні збори Т-ва ім.Івана Франка, 266 Відділ УНС відбуде о год. 7-ій веч. в домі Українського Американського Горожанського Клюбу при 3-5 Teller St., Амстердам. На порядку нарад: звіти з діяльності за 1993 р., дискусія над звітами, внески і залити, вибір делеґата і заступника на 33 Конвенцію УНС, та вільна дискусія. Приявність всіх членів обов'язкова. — Володимир Варшона, *секретар*.

П'ЯТНИЦЯ, 21-го СІЧНЯ 1994 р.

Пассейк, Н.Дж. Річні загальні збори відбудуться о год. 7-ій вечора в УНДомі при 237 Hope Ave. Будуть звіти уступаючої Управи, Контрольної комісії і вибір нової на 1994 р. Є дуже важні справи, які повинні бути полагоджені на Загальних Зборах, тому просимо членів о чисельну участь. — І. Хомко предсідник, В. Тижбір — заст., Ю. Котляр — фінанс. секретар, В. Марущак — рекр. секретар.

НЕДІЛЯ, 23-го СІЧНЯ, 1994 р.

Бріджпорт, Конн., І.Г. Управа 59-го Відділу повідомляє всіх членів та зацікавлених про Загальні Річні збори нашого Відділу, що відбудуться в 2-ій год. по полудні в залі УКЦ Св. Покрови при Noble and Barnum вул. в Бріджпорт, Конн. В програмі: звіти, дискусія, вибір нової Управи і плян праці на слідуючий рік. Теж відбудуться звичайні місячні сходини із вибором делеґатів на 33-тю Конвенцію УНС. Після зборів товариська зустріч і гостина. — Управа відділу.

НЕДІЛЯ, 20-го ЛЮТОГО 1994 р.

Рочестер, Н.Й. 217-ий Відділ УНСоюзу, Братство Св. Йосафата в Рочестері, відбуде свої річні збори в неділю, 20-го лютого ц.р. о годині 1-ій по полудні в церковній залі парафії Св. Йосафата в Рочестері. На порядку нарад звіти за минулий рік та вибір урядовців на 1994-рік. Заповіджені збори на 16-го січня ц.р. відкладено на 20-го лютого ц.р. — Стефан Приймак, секретар.

✻ РОЗШУКИ ✻

ЛЕСЯ,
дочка сестри Слави зі Львова
ПОШУКУЄ
ОЛЮ ХОМИН,
яка мешкала в Reading, Pa.
Прошу писати на адресу;
Дарія Кендзерський
29 Vliet St., Cohoes, N.Y. 12047
Тел.: (518) 237-5156